

Nachciek bankowy: PKO BP S.A. 16 o/Warszawa
00-739 Warszawa, ul. Wolbryska 11
tel. 52 1070 1182 0000 8802 0093 5676

UZASADNIENIE

I.

W dniu [REDAKTOWANO] roku Zarząd [REDAKTOWANO] (dalej [REDAKTOWANO]), działając jako organ dyscyplinarny II instancji, podjął uchwałę nr [REDAKTOWANO], na mocy której oddalił odwołanie [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej [REDAKTOWANO] z dnia [REDAKTOWANO] roku.

Z treści wspomnianego wyżej orzeczenia wynika, że Zarząd [REDAKTOWANO] dokonał rozstrzygnięcia w ten sposób, że utrzymał w mocy orzeczenie dyscyplinarne nr [REDAKTOWANO] z dnia [REDAKTOWANO] wydane przez Komisję Dyscyplinarną [REDAKTOWANO] co do ustalenia winy [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO], jednocześnie dokonując jego zmiany w zakresie wymiaru kary. I tak:

1. wobec [REDAKTOWANO], działając na podstawie § 7 ust.1 lit.e Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] wymierzył karę zasadniczą 2 dyskwalifikacji okresowej na czas 2 lat, utrzymując jednocześnie karę dodatkową zakazu piastowania określonych funkcji sportowych lub społecznych w komórkach organizacyjnych [REDAKTOWANO] na okres 4 lat,
2. wobec [REDAKTOWANO], [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] działając na podstawie § 7 ust.1 lit.e Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] wymierzył karę zasadniczą dyskwalifikacji okresowej na czas 1 roku oraz działając na podstawie § 7 ust.2 lit.d wymierzył karę dodatkową zakazu piastowania określonych funkcji sportowych i społecznych w komórkach organizacyjnych [REDAKTOWANO] na czas 2 lat.

W uzasadnieniu podjętej uchwały Zarząd [REDAKTOWANO] wskazał, że:

1. Podziela ustalenie Komisji Dyscyplinarnej [REDAKTOWANO] o popełnieniu przez członków Zarządu [REDAKTOWANO] (dalej [REDAKTOWANO] w osobach [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] przewinienia dyscyplinarnego polegającego na uniemożliwieniu członkowi zwyczajnemu [REDAKTOWANO] tj. Międzyszkolnemu Klubowi Sportowemu [REDAKTOWANO] (dalej [REDAKTOWANO] udziału we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez [REDAKTOWANO], co stanowi naruszenie art.8 ust.2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 roku o sporcie oraz § 19 pkt.6 i § 21 pkt.7 statutu [REDAKTOWANO]
2. Uniemożliwienie członkom MKS [REDAKTOWANO] udziału we współzawodnictwie sportowym dotyczyło następujących zawodów [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO]

3. Wymienione w pkt.2 zawody należały do rozgrywek organizowanych przez [REDAKTOWANO] a MKS [REDAKTOWANO] jako członek [REDAKTOWANO] miał nie tylko prawo ale i obowiązek w nich uczestniczenia.

W odniesieniu do [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] wprowadził do komunikatu zawodów postanowienie, zgodnie z którym do udziału w tych zawodach uprawnieni byli tylko zawodnicy klubów zrzeszonych w [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO], co stanowiło celowe działanie zmierzające do uniemożliwienia udziału zawodników MKS [REDAKTOWANO] w tych zawodach. Z uwagi na fakt, że zawody te należały do kategorii współzawodnictwa centralnego (tj. ujętego w kalendarzu imprez [REDAKTOWANO] nie miał podstaw prawnych do ograniczenia kategorii podmiotów uprawnionych do udziału w tych zawodach bez zgody [REDAKTOWANO]. Nadto takie działanie stanowiło naruszenie samych regulacji wewnętrznych [REDAKTOWANO] a mianowicie uchwały nr [REDAKTOWANO] z dnia [REDAKTOWANO] 2008 roku w sprawie organizacji zawodów z udziałem osób niezrzeszonych lub nie posiadających licencji zawodnika. Zgodnie z zawartą tam regulacją do zawodów organizowanych przez [REDAKTOWANO] nie mogą być dopuszczone jedynie osoby i organizacje niezrzeszone

i nie posiadające licencji [REDAKTOWANO]. Zakaz ten nie mógł zatem dotyczyć MKS [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] albowiem klub ten był zrzeszony w [REDAKTOWANO] posiadał licencję [REDAKTOWANO]. Dodatkowo Zarząd [REDAKTOWANO] w uzasadnieniu orzeczenia dyscyplinarnego wskazał, że zawodnicy MKS [REDAKTOWANO] spełniali wymogi formalne uprawniające do udziału w [REDAKTOWANO]

Z kolei odnośnie [REDAKTOWANO] Zarząd [REDAKTOWANO] stwierdził, że zawodnikom MKS [REDAKTOWANO] bezzasadnie odmówiono prawa do udziału w tych zawodach. Twierdzenie skarżących, że zawodnicy ci nie posiadali ważnych badań lekarskich było nieprawdziwe. Ustalono bowiem, że co najmniej czterech zawodników MKS [REDAKTOWANO] posiadało orzeczenia lekarskie o stanie zdrowia umożliwiającym bezpieczne uczestnictwo w tych zawodach, ważne na dzień ich przeprowadzenia.

4. W efekcie Zarząd [REDAKTOWANO] dokonał jedynie obniżenia wymiaru orzeczonych wobec skarżących kar, tj. zasadniczej dyskwalifikacji oraz dodatkowej w postaci zakazu piastowania określonych funkcji w sportowych lub społecznych w komórkach organizacyjnych [REDAKTOWANO]. U uzasadnieniu rozstrzygnięcia Zarząd [REDAKTOWANO] wskazał, że przewinienia dyscyplinarne jakich dopuścili się skarżący miały znaczny ciężar gatunkowy z uwagi na fakt, że ich czyny wymierzone były nie tyle w klub MKS [REDAKTOWANO] co w jego zawodników.

II.

[REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] w dniu [REDAKTOWANO] roku wystąpili do Trybunału Arbitrażowego przy Polskim Komitecie Olimpijskim (dalej Trybunał Arbitrażowy przy PKOl) ze skargą na wyżej opisane orzeczenie dyscyplinarne z dnia [REDAKTOWANO] roku, wydane w formie uchwały nr [REDAKTOWANO] przez Zarząd [REDAKTOWANO].

Wskazane w zdaniu poprzednim orzeczenie dyscyplinarne zostało zaskarżone w całości. Skarżący oparli żądanie uchylecia orzeczenia w całości oraz przekazania sprawy

do ponownego rozpoznania przez Zarząd [REDAKTOWANE] względnie jego zmianę (poprzez uniewinnienie skarżących od zarzucanych im czynów z uwagi na fakt, że czyny te nie wypełniają znamion przewinienia dyscyplinarnego), na następujących zarzutach:

1. obrazie przez organ dyscyplinarny przepisów kodeksu postępowania karnego (dalej kpk), tj. art.113 kpk w zw. z art.28 ust.2 statutu Trybunału Arbitrażowego przy PKOl oraz § 20 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE], poprzez brak podpisania orzeczenia przez wszystkich członków składu orzekającego, co skutkowało jego nieważnością,
2. błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, że skarżący działając jako Zarząd [REDAKTOWANE] naruszyli przepisy regulaminu dyscyplinarnego [REDAKTOWANE] poprzez podjęcie uchwały o wykluczeniu klubu [REDAKTOWANE] ze struktur oraz uniemożliwienie mu spełnienia obowiązków określonych w statucie [REDAKTOWANE] oraz ustawy o sporcie,
3. obrazie przepisów prawa materialnego, tj.
 - a. § 2 i 19 regulaminu dyscyplinarnego [REDAKTOWANE] w zw. z art.45b ust.3 ustawy o sporcie poprzez wydanie orzeczenia na podstawie regulaminu dyscyplinarnego, który nie spełnia ustawowych wymogów co do jego treści,
 - b. § 8 ust.3 i 5 regulaminu dyscyplinarnego [REDAKTOWANE] poprzez wymierzenie kar zasadniczych i dodatkowych, które nie spełniają wymogów, co do określenia ich zakresu.

W uzasadnieniu skargi, skarżący podnieśli, że:

1. zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne nie zostało podpisane przez wszystkich członków Zarządu [REDAKTOWANE], którzy uczestniczyli w jego wydaniu, a jedynie przez Wiceprezesa [REDAKTOWANE] ds. Organizacyjnych [REDAKTOWANE]. Fakt ten stanowi naruszenie przepisu art.113 kpk, zgodnie z treścią, którego: *Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole*. Jako źródło obowiązku stosowania przez organ dyscyplinarny [REDAKTOWANE] (Zarząd [REDAKTOWANE] wspomnianego w zdaniu poprzednim przepisu kpk skarżący wskazali art.28 ust.2 statutu Trybunału Arbitrażowego przy PKOl, który stanowi że: *W sprawach dyscyplinarnych nieuregulowanych w statucie stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego*.
2. jako Zarząd [REDAKTOWANE] podjęli uchwałę o wykluczeniu MKS [REDAKTOWANE] ze struktur związku w zakresie posiadanych kompetencji. Decyzja Zarządu [REDAKTOWANE] w tym zakresie została następnie potwierdzona przez [REDAKTOWANE] – w efekcie rozpoznania odwołania MKS [REDAKTOWANE]

Wprowadzenie do komunikatu zawodów, tj. [REDAKTOWANE] punktu, zgodnie z którym do startu uprawnieni byli jedynie zawodnicy klubów zrzeszonych w [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] było zgodne z postanowieniami Regulaminu współzawodnictwa sportowego młodzieży uzdolnionej stanowiącego załącznik nr 1 do „Programu dofinansowania zadań z obszaru wspierania sportowego i współzawodnictwa młodzieży” ogłoszonego decyzją nr [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] roku.

odnośnie natomiast [REDAKTOWANO] podtrzymali stanowisko, że nastąpiło zdarzenie w postaci zgłoszenia przez MKS [REDAKTOWANO] zawodników bez ważnych badań lekarskich nie tylko na dzień samego zgłoszenia ale i na dzień samych zawodów.

3. Zarząd [REDAKTOWANO] wydając zaskarżone orzeczenie (uchwałę) naruszył przepisy prawa materialnego, tj. § 2 i 19 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] w zw. z art.45 b ust.3 ustawy o sporcie. Przywołane przepisy Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] nie obejmują właściwie sformułowanego katalogu przewinień dyscyplinarnych. W efekcie mamy do czynienia z sytuacją, że to od swobodnego uznania organów dyscypliny będzie należała ocena czy danemu zachowaniu przypisać czy też nie charakter przewinienia dyscyplinarnego. Nadto kwestionowane przepisy nie obejmują normy kompetencyjnej określającej zakres przewidywanej kary za przewinienia dyscyplinarne.
4. Zarząd [REDAKTOWANO] wydając zaskarżone orzeczenie (uchwałę) naruszył także przepisy prawa materialnego, tj. § 8 ust.3 i 5 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO]. Orzeczone wobec skarżących kary dyskwalifikacji okresowej oraz zakazu piastowania określonych funkcji sportowych lub społecznych w komórkach organizacyjnych [REDAKTOWANO] – zostały sformułowane bez jednoczesnego określenia ich zakresu. Zdaniem skarżących brak jest precyzyjnego wskazania czego dotyczy dyskwalifikacja oraz jakich konkretnie stanowisk dotyczy zakaz piastowania określonych funkcji sportowych lub społecznych w komórkach organizacyjnych [REDAKTOWANO].

III.

W odpowiedzi na skargę Zarząd [REDAKTOWANO] wskazał, co następuje:

1. Przepis art.113 kpk stanowi, że „orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole”. Przepis ten nie nakłada zatem obowiązku podpisania orzeczenia przez wszystkich członków składu orzekającego jeżeli zamieszczono je w protokole. Protokół natomiast, w myśl art.149 kpk mają obowiązek podpisać jedynie przewodniczący i protokolant. W przedmiotowej sprawie istota orzeczenia w prowadzonym postępowaniu dyscyplinarnym znalazła się w protokole, sporządzonym w toku posiedzenia Zarządu [REDAKTOWANO] w dniu 24 lutego 2018 roku, i który został podpisany przez przewodniczącego oraz protokolanta, i którego nierozzerwalną część stanowi lista obecności uczestników tegoż posiedzenia.

Z treści protokołu w sposób nie budzący wątpliwości wynika, kto brał udział w głosowaniu nad będącym przedmiotem skargi orzeczeniem dyscyplinarnym, a zestawienie protokołu z listą obecności pozwala na jednoznaczny wniosek, iż w sprawie nie istnieją wątpliwości co do woli składu orzekającego, treści samego orzeczenia jak i wymagane quorum.

2. W odniesieniu do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący podnieśli te same argumenty jak w treści odwołania od orzeczenia dyscyplinarnego zapadłego w I instancji. Z uwagi na tę okoliczność Zarząd [REDAKTOWANO] podtrzymał w tym zakresie stanowisko wyrażone w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji dyscyplinarnej.

3. W odniesieniu do zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. § 2 i 19 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDACTED] w zw. z art. 45b ust. 3 ustawy o sporcie, Zarząd [REDACTED] wskazał, że nie może on stanowić podstawy odwoławczej. Zarząd [REDACTED], działając jako organ dyscyplinarny, ani też skarżący nie mają podstaw formalnoprawnych do stwierdzenia, że dany przepis prawa wewnętrznego (w tym przypadku Regulaminu Dyscyplinarnego) jest niezgodny z przepisami ustawy. Kompetencję do oceny zgodności działalności polskiego związku sportowego z przepisami prawa posiada w tym zakresie Minister Sportu i Turystyki, w ramach przyznanych mu uprawnień nadzorczych.
4. W zakresie natomiast zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. § 8 ust. 3 i 5 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDACTED], a mającego mieć postać wymierzenia kar zasadniczych i dodatkowych, które nie spełniają wymogów, co do określenia ich zakresu, Zarząd [REDACTED] wskazał, że dokonał ich ustalenia działając na podstawie przepisów obowiązującego Regulaminu Dyscyplinarnego [REDACTED]. Nadto nie może być mowy o odpowiednim stosowaniu przepisów kodeksu karnego albowiem sam Regulamin Dyscyplinarny do niego nie odsyła. Wreszcie, Zarząd [REDACTED] – działając jako organ dyscyplinarny II instancji – uznał, że z uwagi na ciężar gatunkowy zarzucanych skarżącym czynów wysokość orzeczonych kar zasadniczych i dodatkowych jest adekwatna do stopnia ich zawinienia.

IV.

Zarządzeniem z dnia 12 kwietnia 2018 roku Sekretarz Trybunału oddalił wnioski skarżących, tj. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] oraz [REDACTED] o obniżenie ustalonej wysokości wpisu tymczasowego z kwoty 5.000,00 zł do kwoty 1.000,00 zł. W treści przywołanego zarządzenia Sekretarz Trybunału określił wpis tymczasowy w wysokości 5.000,00 zł od każdego ze skarżących, tj. łącznie na kwotę 25.000,00 zł.

Każdy ze skarżących, tj. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] oraz [REDACTED] zaskarżyli zarządzenie Sekretarza Trybunału z dnia 12 kwietnia 2018 roku, domagając się jego uchylenia i określenia wpisu tymczasowego na kwotę 1.000,00 zł od każdego z nich. Zażalenie wniosli: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED] w dniu [REDACTED] roku, a [REDACTED] i [REDACTED] w dniu [REDACTED] roku.

Rozpoznając zażalenia skarżących Sekretarz Trybunału zarządzeniami z dnia [REDACTED] roku postanowił uwzględnić je w stosunku do [REDACTED] poprzez określenie wpisu tymczasowego na kwotę 1.000,00 zł. W stosunku do skarżących [REDACTED], [REDACTED] oraz [REDACTED] Sekretarz Trybunału zarządzeniami z dnia [REDACTED] roku postanowił nie uwzględnić ich zażeń i przekazać je do rozpoznania Radzie Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim (dalej Rada Trybunału).

W dniu [REDACTED] roku Rada Trybunału podjęła w stosunku do skarżących w osobach: [REDACTED], [REDACTED] oraz [REDACTED] odrębne uchwały oddalające zażalenia każdego z nich na zarządzenie Sekretarza Trybunału [REDACTED] roku w sprawie określenia wysokości wpisu tymczasowego.

W dniu [REDAKTOWANO] roku Sekretarz Trybunału wydał zarządzenie w przedmiocie zwrotu skargi wobec [REDAKTOWANO], w związku z niedopełnieniem przez niego obowiązku uiszczenia wpisu od skargi.

W dniu [REDAKTOWANO] roku Sekretarz Trybunału wydał zarządzenie w przedmiocie zwrotu skargi wobec [REDAKTOWANO], w związku z niedopełnieniem przez niego obowiązku uiszczenia wpisu od skargi.

W dniu [REDAKTOWANO] roku Sekretarz Trybunału wydał zarządzenie w przedmiocie zwrotu skargi wobec [REDAKTOWANO], w związku z niedopełnieniem przez niego obowiązku uiszczenia wpisu od skargi.

W dniu [REDAKTOWANO] roku Sekretarz Trybunału wydał zarządzenie w przedmiocie zwrotu skargi wobec [REDAKTOWANO], w związku z niedopełnieniem przez niego obowiązku uiszczenia wpisu od skargi.

W efekcie po stronie skarżącej pozostała jedynie [REDAKTOWANO] która dopełniła obowiązku uiszczenia wpisu od skargi.

V.

W toku rozprawy pełnomocnik skarżącej [REDAKTOWANO] podniósł zarzut niewłaściwej reprezentacji [REDAKTOWANO] w zakresie czynności udzielenia pełnomocnictwa do reprezentacji [REDAKTOWANO] przed Trybunałem Arbitrażowym przy PKOl, radcy prawnemu [REDAKTOWANO]. Pełnomocnik skarżącej wskazał, że zgodnie z postanowieniem § 42 ust.1 statutu [REDAKTOWANO]: *Prezes Zarządu kieruje działalnością Związku pomiędzy posiedzeniami Zarządu i Prezydium oraz reprezentuje Związek na zewnątrz, z zastrzeżeniem § 65 ust.3.* Wspomniany § 65 ust.3 statutu PZP stanowi z kolei, że: *Dla ważności oświadczeń woli, pism i dokumentów w przedmiocie praw i obowiązków majątkowych Związku wymagane jest współdziałanie dwóch członków Zarządu, w tym Prezesa lub upoważnionego przez niego Wiceprezesa Związku.*

Opisany wyżej zarzut Trybunał Arbitrażowy uznał za zasadny. Dokument pełnomocnictwa z dnia [REDAKTOWANO] roku dla radcy prawnego [REDAKTOWANO] podpisany został przez osoby, z których żadna nie pełniła funkcji Prezesa Zarządu [REDAKTOWANO] tj. przez Wiceprezesa [REDAKTOWANO] oraz [REDAKTOWANO] członka Zarządu [REDAKTOWANO]. Pełnomocnik [REDAKTOWANO] nie wykazał aby udzielone mu pełnomocnictwo zostało podpisane przez Wiceprezesa [REDAKTOWANO] jako osobę działającą z upoważnienia Prezesa [REDAKTOWANO] w rozumieniu § 65 ust.3 statutu [REDAKTOWANO].

W konsekwencji Trybunał Arbitrażowy stwierdził brak należytego umocowania radcy prawnego [REDAKTOWANO] i odmówił mu prawa do reprezentacji [REDAKTOWANO] w toku rozprawy. Z uwagi na fakt, że na podstawie zakwestionowanego przez Trybunał Arbitrażowy pełnomocnictwa, pełnomocnik [REDAKTOWANO] złożył odpowiedź na skargę, Trybunał Arbitrażowy uznał ją za nieskutecznie wniesioną.

W dalszym toku rozprawy [REDAKTOWANO] reprezentował członek jego Zarządu w osobie [REDAKTOWANO] Wiceprezesa [REDAKTOWANO] który przedłożył umocowanie podpisane przy zachowaniu rygorów reprezentacji [REDAKTOWANO] tj. przez Prezesa Zarządu [REDAKTOWANO] oraz członka Zarządu [REDAKTOWANO].

Na pytanie Trybunału Arbitrażowego, co do stanowiska [REDAKTED] w sprawie [REDAKTED] wskazał, że odpowiada ono w całości treści odpowiedzi na skargę sformułowanej uprzednio przez radcę prawnego [REDAKTED]

VI.

Trybunał Arbitrażowy stwierdził, co następuje:

Skarga [REDAKTED] na orzeczenie dyscyplinarne [REDAKTED] zapadłe w II instancji, tj. uchwałę Zarządu [REDAKTED] z dnia [REDAKTED] roku nr [REDAKTED] jest zasadna.

Zgodnie z § 10 ust.7 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTED] *Po zamknięciu posiedzenia członkowie organu dyscyplinarnego odbywają niejawną naradę i wydają orzeczenie, które zapada większością głosów. Żaden z uczestników nie może wstrzymać się od głosu. Jeżeli jeden z członków organu orzekającego został przegłosowany, przy swoim podpisie zaznacza „zdanie odrębne” dołączając uzasadnienie, które jest tajne dla stron.* Z treści przytoczonego postanowienia Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTED] zdaniem Trybunału Arbitrażowego wynika wyraźny obowiązek podpisania zapadłego orzeczenia przez wszystkich członków składu orzekającego biorących udział w jego wydaniu. Przesądza o tym sformułowanie „przy swoim podpisie”. Skoro bowiem cytowany przepis formułuje wyraźny obowiązek zaznaczenia zdania odrębnego przez członka składu orzekającego „przy swoim podpisie” to tym samym oznacza to, że każdy inny członek składu orzekającego (ten który nie wyraził zdania odrębnego) ma obowiązek złożenia podpisu pod rozstrzygnięciem dyscyplinarnym.

Dodatkowo należy wskazać, że § 20 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTED] stanowi, że: *W sprawach nieuregulowanych niniejszym regulaminem stosuje się pomocniczo przepisy kodeksu postępowania karnego.* Gdyby zatem nawet przyjąć, czego Trybunał Arbitrażowy nie podziela, że brak jest obowiązku podpisania orzeczenia dyscyplinarnego przez wszystkich członków składu orzekającego w rozumieniu § 10 ust.7 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKTED] to obowiązek taki wynikać będzie z art.113 kpk, który stanowi, że: *Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole.*

Zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne podpisane zostało wyłącznie przez jedną osobę, tj. [REDAKTED] jako Przewodniczącego posiedzenia Zarządu. Brak jest na dokumencie zaskarżonego orzeczenia dyscyplinarnego podpisów innych osób biorących udział w jego wydaniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Trybunał Arbitrażowy stwierdza, że zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne z uwagi na brak jego podpisania przez wszystkich członków składu orzekającego jest nieważne w całości i jako takie podlega uchyleniu (art.83 Statutu Trybunału Arbitrażowego przy PKOl) wobec wszystkich osób, których ono dotyczy, tj. nie tylko skarżący [REDAKTED] ale także osób, wobec których Sekretarz Trybunału wydał zarządzenie o zwrocie skargi, tj. [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] oraz [REDAKTED]. W tym zakresie Trybunał Arbitrażowy zastosował art.28 ust.2 Statutu Trybunału Arbitrażowego przy Polskim Komitecie Olimpijskim w zw. z art.435 kpk. Zdaniem Trybunału Arbitrażowego za uchyleniem orzeczenia dyscyplinarnego także wobec osób, które nie wniosły skutecznie skargi do Trybunału Arbitrażowego przemawiały dokładnie te same względy jak za jego uchyleniem wobec skarżący [REDAKTED]

W tym zakresie Trybunał Arbitrażowy zwraca uwagę na fakt, że po pierwsze: zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne dotyczyło osób pełniących funkcje członków Zarządu w związku z podejmowanymi kolegialnie czynnościami, a po drugie: okoliczności tak prawne jak i faktyczne leżące u podstaw rozstrzygnięcia Trybunału Arbitrażowego w stosunku do skarżacej, jak i są tożsame.

Trybunał Arbitrażowy nie podziela stanowiska, że zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne zostało wydane przy zachowaniu wymogów formalnych z uwagi na fakt, że umieszczone zostało w protokole z posiedzenia Zarządu z dnia roku. Okoliczność ta miałaby przesądzać zdaniem na podstawie § 20 Regulaminu Dyscyplinarnego w zw. z art.113 kpk o uchyleniu obowiązku jego podpisania przez wszystkich członków składu orzekającego. Treścią natomiast znajdującego się w aktach postępowania protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia roku nie jest objęte zaskarżone orzeczenie dyscyplinarne. W dokumencie protokołu z przebiegu posiedzenia Zarządu znajduje się nie samo orzeczenie (które sformułowane zostało w odrębnym dokumencie w formie uchwały), a wzmianka o jego wydaniu i wyłącznie istocie zapadłego rozstrzygnięcia.

Trybunał Arbitrażowy zwraca nadto uwagę na fakt, że ani z treści protokołu z posiedzenia Zarządu w dniu roku, ani też zaskarżonego orzeczenia dyscyplinarnego nie wynika, którzy z członków Zarządu brali udział w głosowaniu nad jego wydaniem ani też jak przedstawiał się wynik głosowania. Uniemożliwia to kontrolę prawidłowości wydania orzeczenia dyscyplinarnego z punktu widzenia osiągnięcia wymaganej większości głosów przy jego wydaniu. Jest to dodatkowa okoliczność przemawiająca za koniecznością jego uchylenia.

Ustalenia ostatecznej wysokości wpisu tymczasowego na kwotę 1.000,00 zł dokonał Przewodniczący składu orzekającego w drodze odrębnego zarządzenia, na podstawie art.94 ust.5 Statutu Trybunału Arbitrażowego przy PKOl.

Trybunał Arbitrażowy rozstrzygając o obowiązku zwrotu kosztów postępowania, na podstawie art.101 ust.1 Statutu Trybunału Arbitrażowego przy PKOl zobowiązał stronę przegrywającą spór, tj. do zwrotu na rzecz skarżacej kwoty uiszczonego przez nią wpisu w wysokości 1.000,00 zł.